

РЕШЕНИЕ

№ 11884

гр. София, 26.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 27.02.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

**ЧЛЕНОВЕ: Антони Йорданов
Мария Бойкинова**

при участието на секретаря Цветелина Заркова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **277** по описа за **2026** година докладвано от съдия Антони Йорданов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН). Образувано е по касационна Р. М. Р., срещу решение от 24.11.2025г. на Софийски районен съд, 18-ти състав, постановено по нахд.№ 1510/2025г.

В касационната жалба се твърди, че обжалваното решение е неправилно, поради противоречието му с материалния закон. На първо място според касатора, вмененото нарушение е маловажно, като изложените съображения на въззивния се приемат за погрешни. Отделно счита, че нарушената разпоредба съдържа две кумулативно дадени предпоставки за ангажиране на административнонаказателната отговорност на касатора, докато в настоящия случай е налице само едната. По тези съображения се иска отмяна на решението на СРС и потвърденото с него наказателно постановление.

Ответникът - началник Отдел „Контрол по републиканската пътна мрежа“, Дирекция „Анализ на риска и оперативен контрол“ към Агенция „Пътна инфраструктура“, чрез процесуалния си представител, оспорва касационната жалба като неоснователна и моли съда да се произнесе с решение, с което да остави в сила въззивното решение. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита касационната жалба за неоснователна, а оспореното решение – за правилно.

Административен съд София-град, X. касационен състав, като прецени събраните по делото

доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 АПК, приема следното от фактическа и правна страна:

Касационната жалба е подадена от надлежна страна и в законоустановения срок по чл. 211, ал. 1 АПК, поради което е процесуално допустима и подлежи на разглеждане по същество.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

С Наказателно постановление № 8915/08.10.2024г., издадено от началник Отдел „Контрол по републиканската пътна мрежа“, Дирекция „Анализ на риска и оперативен контрол“ към Агенция „Пътна инфраструктура“, на касатора е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 4000лв., на основание чл.53, ал.2 от ЗП, за извършено нарушение ва чл.26, ал.2, т.1, б.„а“, предл.2 от ЗП, вр.чл.7, ал.1, т.5, б.„в“, чл.8, ал.1 и чл.37, ал.1, т.1, предл.1 Наредба № 11 от 30.07.2001г. на МРРБ за движение на извънгабаритни и/или тежки МПС.

С обжалваното решение районният съд е изменил наказателното постановление като е намалил размера на наложената санкция на 3000лв. За да постанови своя съдебен акта, въззивната инстанция е събрала необходимите гласни и писмени доказателства, приобщила ги е по реда на чл.283 от НПК, въз основа на които е приел, че в нарушението и неговия извършител са безспорно установени. Също така е счел, че в хода на административнонаказателното производство не са допуснати нарушения от процедурно естество, с които да е нарушено правото на защита на наказаното лице.

Въззивната инстанция е препратила към фактическата обстановка, изяснена от наказващия орган, която се споделя и от настоящата инстанция.

Решението на районния съд е валидно, допустимо, но неправилно.

Установено е, че към времето на проверката именно касационният жалбаподател, извършвайки управление, е осъществявал по път от републиканската пътна мрежа движението на пътно превозно средство - моторно превозно средство с четири оси, две от които управляеми, и превозващо асфалт, покривайки критериите за тежко пътно превозно средство, тъй като при извършената проверка, при измерване със сертифицирани и изправни технически средства - електронна мобилна везна за измерване на маса и поосово натоварване на ППС, модел РW-10 № К. и ролетка № 1307/18/5м., при измерено разстояние между осите 1,40 метра на двойната задвижваща ос, е била установена сума от натоварването на ос на двойната задвижваща ос /трета и четвърта/ от 31,950 тона, при максимално допустимо натоварване на ос 19 тона и не е имало разрешение за дейности в рамките на специалното ползване на пътищата, т.е. не е имало разрешително за преминаване по пътищата, отворени за обществено ползване и издадено от администрацията, управляваща пътя, в случая от А., което е било в нарушение на нормативно установена забрана, то на свой ред и в достатъчна степен се явявало обосновано да се приеме, че тъкмо физическото лице, чиято административнонаказателна отговорност е била ангажирана, не просто е годин субект, но и е осъществило с деянието си признаците от обективната и субективна страна на състава на вмененото административно нарушение по чл. 26, ал. 2, т. 1, б. ”а” ЗП вр. чл. 8, ал. 2 и ал. 1 вр. чл. 7, ал. 1, т. 5, б. “в” и чл. 37, ал. 1, т. 1 от Наредба № 11/2001г., довело до реализиране отговорността на Д. Д. по чл. 53, ал. 1, т. 2 ЗП и без предпоставки за обсъждане на принципното правило, установено в разпоредбата на чл.3,ал.2 ЗАНН.

Относно размера на наложеното административно наказание решаващият съдебен състав е приел, че неправилно е приложената административнонаказателна разпоредба на чл.53, ал.1 ЗП като е наложено наказание в размер на 4000 /четири хиляда/ лева и е намалил същото на 3000лв. от гледна точка на съответност с целите на административното наказване и постигането на възпиращ и коригиращ поведението на нарушителя ефект, като е счел, че отсъстват предпоставки случаят да бъде оценен като “маловажен”, т.е. като характеризиращ се с по-ниска степен на обществена

опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушение от съответния вид, напротив, всичко сочи на типично нарушение от вида на вмененото.

Въпреки горните изводи, които се споделят и от касационната инстанция, въззивното решение и потвърденото с него наказателно постановление следва да се отменят по следните съображения :

С постановеното Тълкувателно постановление № 2 от 8.10.2025 г. по тълк. дело № 5/2023 г. от Общото събрание на съдиите от Наказателна колегия на Върховния касационен съд и Първа и Втора колегия на Върховния административен съд е прието, че водачът, който управлява извънгабаритно или тежко пътно превозно средство по пътищата, отворени за обществено ползване, без да е налице разрешение за това, извършва нарушение по чл. 177, ал. 3, т. 1 във връзка с чл. 139, ал. 1, т. 2 от Закона за движение по пътищата, когато не е собственик на пътното превозно средство или лицензиран превозвач, осъществяващ превоза, съответно не е наредил превоза.

Първоинстанционният съд неправилно е приел, че в конкретния случай е налице визираното в НП нарушение на чл. 26, ал. 2, т. 1, б. "а" от ЗП. От ангажираните по делото доказателства не се установява касаторът да е собственик на посоченото по-горе ППС или да има качеството на лицензиран превозвач, осъществяващ процесния превоз. Ето защо, след като за водача на ППС е предвидена изрично административнонаказателна отговорност в ЗДвП, няма как същият да е субект на нарушението на чл. 26, ал. 2, т. 1, б. "а", предл. 2 от Закона за пътищата, респ. да му бъде наложено наказание по чл. 53, ал. 1, т. 2, предл. 2 от ЗП. Водачът на извънгабаритно и/или тежко ППС, когато не е собственик на същото или лицензиран превозвач, осъществяващ превоза, съответно не е наредил превоза, а извършва единствено фактическите действия по неговото осъществяване въз основа на задълженията си по трудов договор, сключен с някое от тези лица, следва да отговаря само по чл. 177, ал. 3, т. 1 ЗДвП за допуснатото нарушение на чл. 139, ал. 1, т. 2 ЗДвП и не носи отговорност по чл. 53, ал. 1, т. 2 ЗП за нарушение на чл. 26, ал. 2, т. 1, б. „а“ ЗП.

При това положение налага се изводът, че незаконосъобразно е ангажирана административнонаказателната отговорност на касатора на основание чл. 26, ал. 2, т. 1, б. "а", пр. 2 ЗП, което е основание за отмяна на процесното наказателно постановление. Като е достигнал до обратния извод, въззивният съд е постановил неправилно решение, което следва да бъде отменено.

Така мотивиран и на основание чл. 222, ал. 1 АПК, Административен съд София – град, X. касационен състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ решение от 24.11.2025г. на Софийски районен съд, 18-ти състав, постановено по нахд. № 1510/2025г и вместо това ПОСТАНОВЯВА:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 8915/08.10.2024г., издадено от началник Отдел „Контрол по републиканската пътна мрежа“, Дирекция „Анализ на риска и оперативен контрол“ към Агенция „Пътна инфраструктура“, с което на Р. М. Р., с ЕГН [ЕГН] е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 4000лв., на основание чл.53, ал.1, т.2 от ЗП, за извършено нарушение ва чл.26, ал.2, т.1, б.“а“, предл.2 от ЗП, вр.чл.7, ал.1, т.5, б.“в“, чл.8, ал.1 и чл.37, ал.1, т.1, предл.1 Наредба № 11 от 30.07.2001г. на МРРБ за движение на извънгабаритни и/или тежки МПС.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: